

You got me like 'What you want from me?'
And I tried to buy your pretty heart, but the price too high
เธอทำให้ฉันต้องคิดว่า 'เธอต้องการอะไรจากฉัน'
ฉันพยายามจะซื้อใจเธอ แต่มันแพงเหลือเกิน
(Song : Love on the brain - Rihanna)

บทนำ

หมอก ภาสนัย vs ตะเภา เต็มนภา

น้องชายฉันนอนพะงาบได้ฝ่าเท้าเขา...

ห้องรับรองที่เป็นทั้งที่รับแขก ที่ทานข้าว และที่นั่งเล่น... คับแคบลงทันทีเมื่อชายฉกรรจ์สามคนบุกรุกเข้ามาในคำคืนหนึ่ง มีดพกปลายแหลมต้องรัศมีไฟกลางห้อง เล่นแสงวาววับจ่อขีดที่คอหอยในระยะสามเซ็นต์ ตัวฉันสั่นด้วยความกลัว รู้แก่ใจดีว่าหากขยับแม้แต่นิดเดียวจนรูกได้พุ่งทะลุลำคอฉันมีดด้ามแน่

ในขณะที่โดนจำกัดพื้นที่แค่ส่วนหนึ่งของโซฟาหนังสังเคราะห์เก่าๆ ห้างออกไปราวห้าถึงหกก้าวมีร่างกำยำของชายคนหนึ่งกำลังเหยียบหัวไหล่ตริ่งอีกร่างที่สะบักสะบอมแนบพื้นปาร์เก้ต์ด้วยรองเท้านีกเกอร์สีดำราคาแพงโดยที่ฉันทำได้แค่นั่งมอง

มันเป็นอะไรที่น่าเจ็บใจ

"ฟังผมก่อน ะ...ผม... อัก!" แรงเหยียบเพิ่มขึ้นอีกระดับคล้ายเขาไม่อยากฟังคำแก้ตัว เกิดเสียงร้องครวญในตอนท้าย แต่ใบหน้าหล่อเหลาของคนคนนั้นไม่เปลี่ยนสี

ฉันรู้จักเขานะ

'คุณหมอก' เรียนปี่สี่ที่มหาวิทยาลัยเอสยูเอ็น ในบรรดาผู้ทรงอิทธิพลทั้งหมด เขาจัดอยู่ในโซนท็อป เป็นนักศึกษาที่ร่ำรวยที่สุดตั้งแต่ที่มหาวิทยาลัยก่อตั้งมาเลย ได้ยินที่คนพูดกันบ่อยๆ ว่าคุณพ่อของเขาเป็นมาเฟียคุณมณีนยาน 'พยัคฆ์ทาวน' เห็นที่นั่นไม่ใช่แค่ข่าวลือ

"มึงแอบตัดเหล่าที่โน้ตคลับไปขาย!" เสียงร้ายความผิดนั้นเป็นอะไรที่น่าสะพรึง หมายถึงเส้นเสียงเขามีความสากไม่เหมือนพวกแตกเนื้อหนุ่มหมาดๆ หากแต่เป็นเอกลักษณ์เด่น เป็นเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใคร

"เท่าไร?"

"..."

"กูถามว่ามึงเอาเข้ากระเป๋าตัวเองเท่าไร?" เขาตะคอกซ้ำ

"ละ...สามหมื่นครับ!"

ว่าไงนะ!?

รู้ว่านี่ไม่ใช่เวลามอง 'เพชร' น้องชายแท้ๆ ที่คลานตามกันออกมาด้วยสายตาผิดหวัง ตั้งแต่น้องชายฉันเข้าสู่ช่วง ม.ปลาย ก็คบหาแต่พวกอันธพาล... แน่นอน! ฉันเคยเตือนน้องหลายครั้ง แต่นอกจากจะไม่สนใจ เพชรยังชอบว่าฉันก้าวก่าชีวิตส่วนตัวมากไป ฉันพยายามทำความเข้าใจแล้วนะ เพชรกำลังโตอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่ออยากลองผิดลองถูกก็เลยปล่อยให้้องเป็นอิสระ

เพชรเคยขู่ไว้นะ ถ้าทำให้อึดอัดใจจะย้ายไปอยู่ข้างนอก ซึ่งในสายตาฉันไม่ใช่เรื่องที่ดีสักนิด

แต่ใครจะรู้...เพชรถึงขั้นเข้าแก๊งมาเฟียแล้ว แถมยังมีปัญหาเรื่องเงินจนเขายกพวกมากระที่บถึงบ้าน

ฉันจะช่วยน้องยังไงดี!

"กูไม่สนว่ามึงดราม่าอะไรถึงต้องเซดเงินกูมา ที่กูหวัรือนคือมึงผิดแล้วยังเสือกหนี เบรี่ยวดินจนกูต้องตามมากระที่บถึงที่!"

"ผมขอโทษ..."

"หยุดรดน้ำต้นไม้ที่มันตายห่า!" โทนเสียงกริ้วกวาดกังวานทั่วบ้าน "กูเกลียดพวกเลี้ยงไม่เชื่อง เห็นมึงเป็นเด็กหน้าตาซื่อๆ กูเลยยอมให้ทำงาน

ด้วย แต่..."

"ผมขอโอกาสอีกครั้งนะเฮียหมอก! ผมผิดไปแล้ว! ผมผิดไปแล้ว!"

ไม่ขอร้องเปล่า แต่เพชรยังใช้สองมือจับกุมข้อเท้าที่วางเหนือขา ออกแรงเขย่าเรียกร้องความเห็นใจ แต่อีกฝ่ายก็เหลือเกิน คำลือเกี่ยวกับเขาเหมือนจะจริงทั้งหมด รวมถึงความโหดร้ายในรูปแบบการทำงานของพวกมาเฟียพีบ!

เขาสลัดปลายเท้าอย่างแรง ส่งผลให้สองมือของเพชรหลุดจากข้อเท้า คล้ายไปไม่ถูกกลมขัดจนหลุดจากกิ่งก้าน

"โอกาสเดียวของมึงคือเอาเงินทุกบาททุกสตางค์ของกูคืนมา แล้วต่อจากนี้มึงไม่ใช่คนของกู...อีกต่อไป!"

"ฮะ...เฮีย! เพชรดูสะเทือนใจมาก

เมื่อไม่มีฝ้ายทำย่นไว้ เพชรก็รีบคุกเข่าต่อหน้าคนร่างสูง สองมือเอื้อมไปด้านหน้าคล้ายจะจับที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของขาขาวๆ แต่ก็เอื้อมไปไม่ถึง

คุณหมอกก้าวถอยเสียก่อน

"ผมขออ้อละ อย่าไล่ผมเลยนะครับ ผมนับถือเฮีย ผมรักเฮีย ผมขออยู่แก๊งเฮียต่อ นะครับ"

"เอาเงินกูคืนมา" เขาพูดเสียงเรียบ

"เฮีย..."

หมับ!

คล้ายความอดทนในการเจรจาหมดลง ร่างสูงราวหนึ่งร้อยแปดสิบเซ็นต์ ไน้มตัวลงไปกระซอกคอเสื้อเพชรอย่างแรง แรงจุดรั้งทำให้ใบหน้าคนทั้งสองแทบอยู่ในระดับเดียวกัน

"มึงอย่าบอกนะ ไล่ที่พี่ต่วนไปวนมาเพราะไม่มีเงินมาคืนกู?"

"..." เพชรเงิบ

อะไรก็ตามที่ทำให้คนไม่กล้าสบตากัน นั้นหมายถึงกลัวที่จะเผชิญหน้าความจริง

"ไอ้ให้เฮีย!"

เขาคนนั้นอ่านออกถึงได้สบถถัน แถมยังบันดาลโทสะเหวี่ยงเพชร

ไปทางหนึ่งจนฉันหลับตาปี ร่างที่กระแทกพื้นส่งผลให้เกิดเสียงดัง 'ตุบ' ฉันไม่กล้ามอง แต่ก็ไม่กล้าละเลยสถานการณ์ เพชรนอนกองที่พื้นแบบหมดสภาพในตอนที่ยังลืมตาขึ้นมาแล้ว

และเขาก็กำลังจะยกเท้าเตะที่ร่างเพชรอีกด้วย!

"หยุด! หยุดก่อน!" ฉันทนต่อต่อไปไม่ไหวแล้ว!

เพชรเลยสปีดเจ็ดมาแค่สองเดือนเองนะ ยังเป็นแค่เด็ก ม.ห้า น่องรับพลังมหาศาลจากคนตัวใหญ่ไม่ไหวแน่

ก๊ก!

ปลายเท้าที่กำลังจะปะทะบนร่างน้องชายฉันชะงักงัน หากนั่นไม่ได้เกิดจากความตั้งใจ พี่ลคุณหมอกคล้ายตกใจเสียงร้องของฉันมากกว่า

และนั่นจึงทำให้มีครั้งต่อมา...

"เราขอร้อง! ฟังเราก่อนนะคะคุณหมอก!"

อีกครั้ง... เท้าเขาชะงักค้างกลางอากาศ

ยะ...หยุดแล้วสินะ

ไม่รู้สิ... เขาอายุมากกว่าฉันสองปี เรียกพี่ก็ได้แต่ฉันไม่กล้า มันดูสนิทสนมและเขาคงไม่ชอบ คำว่า 'คุณ' จึงเป็นสรรพนามที่ฉันคิดว่าโอเค

ในที่สุดเท้าทั้งสองข้างก็ถูกวางชิดกัน คล้ายคุณหมอกเพิ่งรับรู้ถึงการมีตัวตนของฉัน หรือไม่บางที่เขาอาจจะลืมไปแล้ว ทั้งที่ตอนบุกกรุกเข้ามา เขาสั่งให้ผู้ชายอีกคนจับฉันเพราะเห็นว่าเป็นตัวเกะกะ มีดที่จ่อชิดคอหอยนี้ก็เช่นกัน

ฉันไม่รู้ตัวว่าประกบสองมือกลางหว่างอกตั้งแต่ตอนไหน ร่างกายมันไปก่อนที่สมองจะสั่งการ คุณหมอกหันเลี้ยวหน้ามา ดวงตาคู่คมกดตามองที่มือฉัน

"..." เขาเงิบ

มือหนึ่งยกสายไปมาคล้ายไล่แมลงกวนใจ แต่... ไม่ ไม่ใช่ มันคือสัญญาณมือส่งชิกให้คนที่ถือมีด

เขาสั่งปลดอาวุธ

ทันทีที่เบ้องหน้าไร่ของมีคม สิ่งแรกที่ฉันทำคือสับขาวิ่งเข้าไปทรุดนั่งอยู่ข้างคนที่นอนหายใจจรวจริน ฉันรวบร่างเพชรเข้ามาในอ้อมกอด พบว่าร่างน้อง

กำลังสิ้นแถมยังมีบาดแผลจากการถูกซ้อมเพราะขัดขึ้นในที่แรกกระจัดกระจายไปทั่วลำตัว

"พะ...พี..."

ฟังเสียงเพชรลี! โอ๊ยยย น้ำตาฉันจะไหล

"มะ...ไม่ต้องกลัวนะ พี่จะปกป้องเพชรเอง" ฉันต้องเข้มแข็ง ต้องไม่ร้องไห้ ต้องเป็นตัวอย่างให้น้องเห็น

"ใคร" ปลายนิ้วที่ลูบไล้คราบเหงื่อบนกรอบหน้าเพชรระงักโดยพลัน

คำถามสั้นๆ คงอยากรู้ว่าฉันเป็นใคร

แน่ละ คุณหมอกไม่รู้จักฉันนี่นา

"เราเป็นพี่สาวเพชรค่ะ" ฉันเงยหน้าขึ้น

พบว่ามองจากมุมนี้คุณหมอกยิ่งดูสูงและองอาจกว่าเดิมหลายสิบเท่า แสงไฟตรงเหนือหัวทำให้ผมสีเงินของเขาสว่างไสวขึ้นอีกหลายเฉดเงาที่สาดทับร่างฉันกับน้องให้ความรู้สึกเหมือนกำลังโดนเขาครอบงำกลืนกิน เสื้อผ้าสีดำที่เขาสวมใส่นั้นฉันลงความเห็นว่ามันตัดกับสีผิวเขาอย่างเห็นได้ชัด

ครั้งแรก... ที่ฉันเห็นคุณหมอกในระยะใกล้ขีด

ครั้งแรก... ที่อยู่ห่างจากปลายเท้าเขาแค่เศษมิล

"เรา... เราจะรับผิดชอบแทนน้องเองค่ะ" เมื่อฉันพูดเกริ่น คุณหมอกก็หลุบมอง ไม่มีคำพูดใดๆ แต่มันชัดเจนผ่านการกระทำในตอนที่เขาเคลื่อนไหวอย่างอื่น

"มีปัญญา?"

นั่นทำให้ฉันเผลอปากแน่น หายใจไม่สะดวกเอาเสียเลย

"เรา... เอ่อ ขอเวลาน้อยได้มั๊ยคะ เราเพิ่งจ่ายค่าเทอม..."

"เดี๋ยวนี้!"

"คะ?" เขาว่าไงนะ...

"สามหมื่นที่มันเอาไป ฉันต้องได้คืนเดี๋ยวนี้!"

"...!" ความต้องการของเขามันชัดเจนจนล้าคอฉันแห้งผาก

มันแยกก็ตรงเงินที่พ่อโอนให้เมื่อต้นเดือนเหลือไม่ถึงหมื่น เดือนนี้รายจ่ายค่อนข้างเยอะ ฉันเพิ่งจ่ายค่าเทอมกับค่าเช่าบ้าน แถมเมื่อกลางเดือนที่ผ่านมา

เพชรก็มีเรื่องกับวัยรุ่นในซอยจนอีกฝ่ายเรียกร้องค่าทำขวัญไปหลายพัน

เงินในบัญชีมีไม่พอ นี่คือดอกจันสีแดงตัวใหญ่มาก

"คุณหมอกก็ให้เวลาเราสักกระยะหนึ่งได้มั๊ยคะ ต้นเดือนพอเราถึงจะโอนเงินมาให้" หัวใจฉันเต้นแรงจนปวดหน้าอก นี่ก็ออกใช้มั๊ย ฉันต้องรวบรวมความกล้าแค่ไหนในการต่อรองกับเขา

แต่ก็นะ...

"ฉันมาเพื่อได้เงินกลับไป ไม่มีการเสียเที่ยว นี่คือวิธีการของฉัน!"

...ว่าแล้วเชียว

พวกมาเพี้ยเนี่ย ไม่ง่ายเหมือนต่อราคากับแม่ค้าในตลาดเลย

"แต่คนระดับคุณหมอกไม่ได้เดือดร้อนกับเงินแค่สามหมื่น" ฉันยังไม่ยอมแพ้ "เราสัญญาค่ะ ต้นเดือนหน้าเราจะเอาเงินไปคืนคุณหมอกครบทุกบาททุกสตางค์"

"ไม่เกี่ยว" คนร่างสูงโคลงศีรษะ

"..."

"จะสามหมื่นหรือหนึ่งบาท ถ้ามันเป็นของฉัน ฉันต้องได้มัน" คุณหมอกว่า "เด็กอย่างเธอไม่มีวันเข้าใจ"

"คุณหมอกกำลังพูดเรื่องศักดิ์ศรี"

ดูบนันเหมือนฉันเห็นมุมปากเขาเหยียดยิ้ม

"หัวไว" เขาชมฉันแหละ

นั่นไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกปลื้มใจ ในทางตรงข้าม มันหมายความว่าเงินสามหมื่นนั้นเขาต้องได้มันและได้เดี๋ยวนี้ ซึ่งฉันไม่มี...

"ถ้าอย่างนั้น คุณหมอกเตะเราแทนเถอะค่ะ" ฉันก็ถ่างปากพูดออกไปแล้ว

"..." ดวงตาเหลือบมองเท้าของเขา เท้าใหญ่จัง...

"เราขออย่างเดียว อย่าทำน้องเรา"

พีป!

"อะไรทำให้เธอคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ขอร้องนี่"

ใบหน้าคุณหมอกเหมือนจะอยู่ใกล้... ไซ้แล้ว ท่วงท่าที่กัมคุยกับคนที่อยู่ติดพื้นคงทำให้เขาเมื่อน่าดู ร่างสูงทรวดตัวนั่งยองๆ ในท่วงท่าทะมัดทะแมง

แรงลมไหววูบทำให้ฉันได้กลิ่นน้ำหอมจางๆ เป็นกลิ่นฟีลเฟรชแบบผู้ชาย

แต่ก็นั่นแหละ ฉันไม่กล้ามองสิ่งอื่นนอกจากปลายเท้าเขา แต่ช่วงเวลานี้หนึ่ง แอบรู้สึกว่าคุณหมอกเอียงคอแก้มือเล็กน้อย

"เธอไม่มีสิทธิ์ต่อรองด้วยซ้ำยัยตัวเล็ก และในขั้นตอนการเจรจา ฉันเกลียดพวกที่ชอบต่อรอง เพราะมันทำให้ฉันรู้สึกว่าพวกมันถือไฟเหนือกว่า ทั้งที่ความจริงไม่มีท่าอะไร และ..."

"..."

"ฉันไม่เตะผู้หญิง นี่คือกฎเหล็ก"

อ่า...

คำบอกล่านั้นทำให้ฉันหายใจโล่ง จนกระทั่งประโยคถัดมา...

"ที่นี้ลองช่วยฉันแก้สมการหน่อย ทำยังไงให้ฉันได้เงินคืนเดี๋ยวนี้ โดยที่ไอ้เวรนี้ไม่ต้องโดนกระที่บจนม้ามแตก"

หัวใจฉันกระตุบในตอนที่เขาเอื้อมมือเข้ามาในรัศมี ข้อนิวด้านหลังเคาะหน้าผากคนที่หนุบนตักฉันสองสามครั้ง คล้ายตอกย้ำว่า 'ไอ้เวร' ที่เขาพูดหมายถึงใคร

แล้วไป...

ฉันระแวงนะ กลัวเขาจะทำร้ายน้องอีก

"หืม?" จู๋ๆ คุณหมอกก็เร่งเอาคำตอบ

"ระ...เรา..." ฉันอีกอึก กลอกตาไปมาพยายามคิดหาทางแก้ไขเร็วที่สุด แต่...

"..."

"เราคิดไม่ออก แล้วแต่คุณหมอกเถอะคะ"

เขาเร่งรัดและกดดันกันเกินไป ช่วงระยะเวลาสั้นๆ กับเงินสามหมื่นไม่ใช่ใครก็ทำได้ สมองฉันชาวโพลนคิดอะไรไม่ออก ไม่ใช่ว่าฉันไม่เจรเจนาะ แต่ถ้าคุณหมอกไม่ทำตัวเหมือนนรกจะสะท้อนทุกข้อเสนอกลับมา ฉันเชื่อว่าเรื่องคงจบไปแล้ว หรือต่อให้ฉันมีข้อเสนอมั่นคงเท่า นั้น ในเมื่อเขาไม่รับฟัง

สู้ให้เขาพูดมาเลยดีกว่าว่าจะเอาไป

"ได้! ทุกอย่างขึ้นตรงที่ฉัน เมื่อพูดเล่นกับเด็กแล้วเหมือนกัน"

"..." เดี่ยวเด็ก เดี่ยววัยตัวเล็ก คุณหมอกขยันตั้งชื่อให้ฉันเยอะจัง
แล้วก็นะ โทนเสียงเมื่อกี้เหมือนเขามีความคิดดีๆ อยู่ก่อนแล้ว นี่สินะ
ถึงได้ปฏิเสธข้อเสนอฉันทุกอย่าง

"งายหน้า"

เพราะเอาแต่ก้มมองรองเท้าส้นนี้เกอร์สีดำมาตลอด คุณหมอกจึง
ออกคำสั่งที่ค่อนข้างแปลก และไม่รอให้ฉันอ้อยอิ่งเสียเวลา ปลายนิ้วเรียวกี
ยีนมาแตะที่ได้คางฉันแล้วจับเซตขึ้นในทันใด

วูบ~

ความร้อนลามทั่วกรอบหน้าอย่างรวดเร็วทั้งที่สัมผัสจากคุณหมอกเต็ม
ไปด้วยความเย็นชืด พิณนี้เหมือนเลือดทั้งหมดแล่นมากองรวมกันที่ใบหน้า
ฉันได้มองคุณหมอกเต็มตาก็คอนนี้...

หากคุณหมอกเป็นประติมากรรมปูนปั้น ก็คงเป็นผลงานมาสเตอร์พีซที่
ช่างแกะสลักอย่างประณีตที่สุด เครื่องหน้าเขาคมจนแทบจะแยงกันโดดเด่น
คือเข้มพาดเฉียงเหนือดวงตาลุ่มลึกสีดำสนิทขมวดเข้าหากันเล็กน้อย จมูกโด่ง
เป็นสันสวยซึ่งรับกับริมฝีปากรูปกระฉับสีเนื้อเข้ม ทรงนี้แล้วเขาคงสูบบุหรี่จัด
แน่ๆ

ฉันได้กลืนขึ้นๆ ผ่านลมหายใจของเขาอะ

อืม... คุณหมอกจะหูด้วยนะ ใส่ห่วงสีเงินไว้ทั้งสองข้างเลย แต่มี
ข้างซ้ายที่เขาใส่สองห่วงไว้ในรูเดียวกัน

"อายุเท่าไร"

"อ๊ะ! เอ่อ... ยี่สิบ" ฉันลนเพราะสติยังไม่เข้าที่

แบบว่าอยู่ดีๆ ก็โดนยิงคำถาม เกี่ยวกับฉันด้วยสิ

"อะไรยี่สิบ" เขาเพ่งถาม "จะยี่สิบ หรือเพ็งยี่สิบ"

"ยี่สิบแล้วค่ะ" ฉันยืนยัน ก็อยู่ปีสองแล้วนี่เนอะ

"ไม่คุณ" เขาพึมพำบางอย่างที่ฉันฟังไม่ถนัดสักเท่าไร "ก็นั่นแหละ
จะคุณหรือไม่ คนคิดก็ไม่ใช่ฉัน... ใจเจ๋ง!"

ประโยคสุดท้ายคุณหมอกเรียกหนึ่งในสองที่มาด้วยกัน เป็นช่วงเดียวกับ
ที่ลักษณะการแตะเปลี่ยนเป็นการจับต้อง คุณหมอกหยางมือ นิ้วชี้ถึงนิ้วก้อย

บีบที่แก้มข้างหนึ่ง ส่วนนิ้วหัวแม่มือก็บีบที่แก้มอีกข้าง จากนั้นจึงออกแรงบิดไปด้านข้าง ส่งผลให้น้ำฉันทันตามแรงเคลื่อนกระทั่งเจอคนที่ใช้มีดพกจ่อคอหอยฉันทันเข้าพอดี

มันแสบไปหมด แก้มตรงที่โดนคุณหมอกบีบจับ เขาลืมตัวหรือจงใจออกแรงก็ไม่รู้

"มึงว่าสวย? ไม่สวย?"

คุณหมอกถามความเห็นกับคุณ... เอ่อ 'คุณเจ๋ง' หมายถึงคนที่กำลังตัววัดมีดพกเล่นอย่างเพลินมือ เพิ่งได้สังเกตเขาซัดๆ ก็ตอนนี้ รูปร่างเขาไม่ต่างจากคุณหมอกสักเท่าไร รอยสักที่ชอกคอด้านซ้ายนั้นดูดีทีเดียว

คุณหมอกให้เขาประเมินฉัน แต่เพื่ออะไร ฉันยังไม่รู้...

"ถามกู?"

"ไม่ดิ กูหมายถึงในสายตาไอ้โจรปล้นสวาทที่แชร์แฮร์ส มึงว่ามันชอบทรงนี้มั๊ย" คุณหมอกเอ่ยถึงใครบางคนที่ไม่ได้อยู่ที่นี่

โจรปล้นสวาท

นั่นเป็นชื่อที่น่ากลัว ฉันผีนกสิ้นน้ำลายจนมันบาดคอ

"คุณหมอก..." ฉันอยากถามว่าเขาคิดจะทำอะไร แต่ไม่มีจังหวะให้แทรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณเจ๋งตอบโต้กลับมา

"อย่างไอนั้นขอให้เป็นผู้หญิง มันชอบหมดแหละ"

"เออ มีเหตุผล" คุณหมอกตอบกลับเสียงหัวเราะ

ไม่กี่วินาทีต่อจากนั้น เขาก็หยิบไอโฟนออกมาถ่ายรูปฉัน แสงแฟลชอัตโนมัติยิงเข้าตาสามถึงสี่ครั้ง ทำให้ภาพตรงหน้าเป็นสีดาวิ้งๆ ู๊ตัวอีกที่คุณหมอกก็ปล่อยมือออกจากแก้มฉัน เขาส่งรูปผ่านไลน์ ก่อนจะกดต่อสายหาใครบางคน

คุณหมอกเป็นคนทำอะไรเร็วกว่าคนปกติ อาจจะสปีดคุณสองถึงสามเลขก็ได้

"ชอบ? ไม่ชอบ?" การตั้งคำถามทันทีที่ยกโทรศัพท์แนบหูทำให้รู้ว่าอีกฝ่ายรับโทรศัพท์เร็วมาก "อย่าเสือกถาม ชี้เกียจตอบ ที่ส่งให้ดูชอบมั๊ย ถ้าชอบโอนเงินสามหมื่นเข้าบัญชีในตึกคลับกู เงินมา ผู้หญิงไป"

แล้วคุณหมอกก็วางสาย
ฉันช็อกกับสิ่งที่ได้ยิน รู้แล้วว่าวิธีของคุณหมอกคืออะไร
"คุณหมอกชายเราเหรอ!?"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)